

L
U
X
1

Als Katy naar West Virginia verhuist
kan ze niet vermoeden dat Daemon Black
haar lot een andere wending zal geven

OBSIDIAN

Jennifer L. Armentrout

OBSIDIAN

Jennifer L. Armentrout

OBSIDIAN

LUX-SERIE DEEL 1

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Oorspronkelijke titel *Obsidian*

Oorspronkelijke uitgever Entangled Publishing LLC

Copyright © 2011 Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij Zomer & Keuning,
Utrecht

Vertaling TOTA, Erica van Rijsewijk

Omslagontwerp t4design, Liesbeth Thomas

Opmaak binnenwerk www.studio-mol.com

ISBN 9789401913706

ISBN e-book 9789401913713

NUR 285

www.zomerenskeuning.nl

www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur,
of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise,
without the prior written permission of the publisher.

*Voor mijn familie en vrienden.
Hou net zoveel van jullie als van taart.*

HOOFDSTUK 1

Ik staarde naar de stapel dozen in mijn nieuwe slaapkamer en zou willen dat internet al aangesloten was. Dat ik sinds ik hier was komen wonen niets kon doen aan mijn boekenblog was net zoiets als een arm of been missen. Volgens mijn moeder bepaalde Katy's Knettergekke Obsessie mijn hele leven. Dat klopte niet helemaal, maar de blog was wel belangrijk voor me. Zij snapte boeken niet op dezelfde manier als ik.

Ik slaakte een zucht. We waren hier nu twee dagen, en er viel nog steeds een heleboel uit te pakken. Ik vond het vreselijk dat er overal dichte dozen bleven staan. Nog vreselijker dan ik het vond om hier te zijn.

Sinds de verhuizing naar West Virginia (*of all places*) en dit huis, dat eruitzag als iets wat regelrecht uit een horrorfilm afkomstig was, sprong ik nu in elk geval niet meer op als er ergens even iets kraakte. Het huis had zelfs een torentje – een torentje, godbetert! Wat moest ik daar nou mee?

Ketterman had geen eigen gemeentebestuur, wat betekende dat het geen echte stad was. De dichtstbijzijnde plaats was Petersburg, een stad met twee of drie verkeerslichten in

de buurt van een paar andere steden waar waarschijnlijk geen Starbucks te vinden was. Post werd bij ons niet aan huis bezorgd; we moesten naar Petersburg rijden om die te gaan ophalen.

Barbaars.

Het besef trof me als een mokerslag. Florida was verleden tijd, opgegeten door de kilometers die we hadden afgelegd in mijn moeders wilde haast om met een schone lei te beginnen. Niet dat ik Gainesville miste, of het weer, mijn oude school of zelfs ons appartement. Tegen de muur geleund wreef ik met mijn handpalm over mijn voorhoofd.

Ik miste mijn vader.

En Florida wás papa. Daar was hij geboren, daar had hij mijn moeder leren kennen en daar was alles volmaakt geweest... totdat de hele boel in elkaar was gestort. Mijn ogen brandden, maar ik weigerde te gaan huilen. Huilen veranderde niets aan het verleden, en papa zou het heel erg vinden als hij wist dat ik drie jaar na dato nog steeds in tranen was.

Maar mijn moeder miste ik ook. De moeder van vóór zijn overlijden, degene die altijd opgekruld naast me op de bank kwam zitten om een van haar flutromannetjes te lezen. Het leek wel een leven geleden. Het was in elk geval wel een half land geleden.

Sinds mijn vaders dood was mijn moeder steeds meer gaan werken. Vroeger was ze altijd het liefst thuis, maar ineens leek ze daar bij voorkeur zo ver mogelijk vandaan te willen zijn. Uiteindelijk zag ze dat ook niet meer zitten en besloot ze dat we een heel eind weg moesten. Ook al werkte ze zich nog steeds een slag in de rondte, toch had ze zich sinds we hier waren aanbeland vast voorgenomen een grotere rol in mijn leven te spelen.

Ik had net besloten mijn dwangmatige neigingen te negeren en de dozen voor vandaag maar de dozen te laten, toen een bekende geur mijn neus kietelde. Mijn moeder was met het eten bezig. Dat was niet zo'n best idee.

Ik vloog de trap af.

In haar gestippelde ziekenhuiskleding stond ze bij het fornuis. Alleen zij kon zich van top tot teen in stippen hullen en er nog steeds goed uitzien. Mijn moeder had prachtig blond supersteil haar en sprankelende bruine ogen. Zelfs als ze deze kleren droeg, zag ik er vergeleken bij haar maar saai uit met mijn grijze ogen en muizige bruine haar.

En op de een of andere manier had ik heel wat meer... rondingen ontwikkeld dan zij. De ronde heupen, dikke lippen en grote ogen waar mijn moeder dol op was, maar waarmee ik er voor mijn gevoel uitzag als een dolgedraaide baby pop.

Ze draaide zich om en zwaaide naar me met een houten spatel, terwijl er klodders halfgaar ei op het fornuis spatten. 'Goeiemorgen, lieverd.'

Ik staarde naar de rommel en vroeg me af hoe ik deze kliederbende het best van haar kon overnemen zonder haar te kwetsen. Ze probeerde iets moederlijks te doen. Dat was een niet-geringe stap. Voorwaarts. 'Wat ben je vroeg thuis.'

'Tussen gisteravond en vandaag heb ik bijna een dubbele dienst gedraaid. Van woensdag tot zaterdag ga ik van elf uur 's avonds tot negen uur 's ochtends werken. Dat betekent dat ik drie dagen vrij heb. Ik overweeg om een parttimebaan te nemen bij een van de klinieken hier in de buurt of misschien in Winchester.' Ze schraapte de eieren op twee borden en zette de half verbrande offergave voor me neer.

Jammie! Omdat het blijkbaar te laat was om tussenbeide te komen, begon ik te rommelen in een doos die op het

uiteinde van het aanrecht stond, met het opschrift BESTEK & ZO.

‘Je weet dat ik het niet fijn vind om duimen te draaien, dus ik ga snel bij ze langs.’

Ja, dat wist ik.

De meeste ouders zouden waarschijnlijk liever hun linkerarm afzagen voordat ze ook maar zouden overwegen een tienermeisje de hele tijd alleen thuis te laten, maar zo niet mijn moeder. Ze vertrouwde me, omdat ik haar nooit een reden had gegeven om te denken dat dat vertrouwen niet terecht was. En niet omdat ik daar mijn best niet voor had gedaan. Nou ja, misschien toch wel.

Ik was eigenlijk best wel saai.

In mijn oude vriendenkring in Florida was ik niet de stille, maar ik spijbelde nooit, haalde altijd goede cijfers en was een redelijk braaf meisje. Niet omdat ik bang was om roeke-loze of wilde dingen te doen, maar ik wilde het mijn moeder niet nog moeilijker maken. Toen niet...

Ik pakte twee glazen en schonk ze vol met de jus d’orange die mijn moeder onderweg naar huis moest hebben meege-nomen. ‘Wil je dat ik vandaag boodschappen doe? We heb-ben niets in huis.’

Ze knikte en zei met een mondvul ei: ‘Jij denkt ook overal aan. Boodschappen doen is een prima idee.’ Ze pakte haar tas van tafel en haalde er geld uit. ‘Dit moet wel genoeg zijn.’

Ik stak het geld in de zak van mijn spijkerbroek zonder te kijken hoeveel het was; ze gaf me sowieso altijd te veel mee. ‘Bedankt,’ mompelde ik.

Met een twinkeling in haar ogen boog ze zich naar voren. ‘Weet je... vanmorgen zag ik iets interessants.’

Met haar wist je het maar nooit. Ik glimlachte. ‘Wat dan?’

‘Is het je al opgevallen dat er naast ons twee kinderen van ongeveer jouw leeftijd wonen?’

Mijn innerlijke golden retriever stak de kop op en ik spitste mijn oren. ‘Echt waar?’

‘Je bent nog niet buiten geweest, hè?’ Ze glimlachte. ‘Ik had toch echt gedacht dat je inmiddels wel over dat afzichtelijke bloembed gebogen zou zitten.’

‘Dat ben ik ook van plan, maar de dozen raken niet vanzelf uitgepakt.’ Scherp keek ik haar aan. Ik hield van haar, maar je kon het met een gerust hart aan haar overlaten om dat te vergeten. ‘Maar goed, die kinderen dus.’

‘Nou, een meisje dat van jouw leeftijd lijkt, en dan nog een jongen.’ Ze grijnsde terwijl ze overeind kwam. ‘Best een lekker ding.’

Er bleef een stukje ei in mijn keel steken. Het kon echt niet om mijn moeder zo over jongens van mijn leeftijd te horen praten. ‘Een lekker ding? Mam, doe niet zo raar.’

Ze pakte haar bord van tafel en liep naar de gootsteen. ‘Lieverd, ik mag dan oud zijn, maar aan mijn ogen mankeert nog niks. En ik heb ze daarnet goed de kost gegeven.’

Ik kromp in elkaar. Dit was echt te gek voor woorden. ‘Krijg je nou ineens cougar-neigingen? Moet ik me zorgen maken over een of andere midlifecrisis?’

Terwijl ze haar bord afspoelde, keek ze over haar schouder. ‘Katy, ik hoop dat je de moeite gaat nemen om met ze kennis te maken. Het lijkt me leuk voor je om vrienden te maken voordat de school begint.’ Ze zweeg even en gaapte. ‘Misschien kunnen ze je de buurt laten zien?’

Ik weigerde te denken aan mijn eerste schooldag en aan hoe het zou zijn als nieuwe leerling op school. Mijn niet-opgegeten eieren gooide ik in de vuilnisbak. ‘Ja, dat zou leuk

zijn. Maar ik heb geen zin om op hun deur te gaan staan bonken en ze te smeken om vriendjes met me te worden.’

‘Het hoeft geen smeken te worden. Als je een van die leuke zomerjurken zou aantrekken die je in Florida altijd droeg in plaats van dit,’ – ze trok aan de zoom van mijn shirt – ‘zou je het eerder flirten kunnen noemen.’

Ik keek omlaag. Op mijn shirt stond de tekst: MIJN BLOG IS BETER DAN JOUW VLOG. Daar was helemaal niets mis mee. ‘Kan ik niet beter in mijn onderbroek gaan?’

Peinzend tikte ze tegen haar kin. ‘Dat zou in elk geval wel indruk maken.’

‘Mam!’ Ik lachte. ‘Je zou tegen me tekeer horen gaan en moeten zeggen dat dat geen goed idee is!’

‘Schatje, ik maak me er helemaal geen zorgen over dat jij domme dingen gaat doen. Maar serieus, je zou een poging moeten wagen.’

Ik wist niet precies hoe dat moest, ‘een poging wagen’.

Ze gaapte weer. ‘Nou, lieverd, ik ga even wat bijslapen.’

‘Goed, dan ga ik boodschappen doen.’ En misschien wat compost en planten kopen. Het bloembed buiten zag er inderdaad niet uit.

‘Katy?’ Met een frons was mijn moeder in de deuropening blijven staan.

‘Ja?’

Er flitste een schaduw over haar gezicht en haar blik betrok. ‘Ik weet dat deze verhuizing je zwaar valt, zeker zo vlak voor je eindexamenjaar, maar het was het beste wat we konden doen. Daar blijven, in dat appartement, zonder hem... Het wordt tijd dat we de draad van het leven weer oppakken. Zo zou je vader het hebben gewild.’

De brok in mijn keel, die ik in Florida dacht te hebben

achtergelaten, was terug. ‘Weet ik, mam. Ik red me wel.’

‘Echt waar?’ Haar vingers balden zich tot een vuist. Het zonlicht dat door het raam viel, weerkaatste op de gouden band om haar ringvinger.

Ik knikte snel om haar gerust te stellen. ‘Met mij is alles in orde. En ik ga wel naar de burens. Misschien dat zij me kunnen vertellen waar de winkel is. Je weet wel, “een poging wagen”’.

‘Prima! Als je iets nodig hebt, kom je maar naar me toe, oké?’ Mijn moeders ogen werden vochtig toen ze nog eens uitvoerig gaapte. ‘Ik hou van je, lieverd.’

Ik wilde tegen haar zeggen dat ik ook van haar hield, maar voordat de woorden mijn mond uit waren, was ze al naar boven gegaan.

Zij deed tenminste wel haar best om het over een andere boeg te gooien, en ik nam me vast voor om in elk geval te proberen hier mijn plekje te vinden. Om me niet de hele dag met mijn laptop in mijn kamer te verschansen, zoals mijn moeder bang was dat ik zou doen. Maar contact zoeken met kinderen die ik helemaal niet kende was niet echt iets voor mij. Ik las liever een boek, om daar vervolgens op mijn blog over te schrijven.

Ik beet op mijn lip. In gedachten hoorde ik mijn vaders stem, die me met zijn favoriete zinnetje aanmoedigde: ‘Kom op, Kittycat, niet alleen maar toekijken.’ Ik rechte mijn schouders. Pap had zelf nooit het leven langs zich heen laten gaan...

En vragen waar de dichtstbijzijnde winkel was, was een volkomen onschuldige reden om me te gaan voorstellen. Als mijn moeder gelijk had en die kinderen echt van mijn leeftijd waren, zou deze verhuizing misschien toch niet zo’n

epische miskleun blijken te zijn. Dit was stom, maar ik ging het toch doen. Ik haastte me het grasveld en de oprit over voordat ik straks niet meer zou durven.

Ik liep de brede veranda op, trok de hordeur open en klopte aan, waarna ik naar achteren stapte en de kreukels uit mijn shirt streek. *Ik ben cool. Ik kan dit.* Er is niets mis mee om de weg te vragen.

Aan de andere kant klonken zware voetstappen, de deur zwaaide open en ik keek pal tegen een ontzettend brede, gebruinde en gespierde borstkas. Een naakte borstkas. Mijn blik zakte omlaag en... de adem stokte me min of meer in de keel. Een spijkerbroek hing laag op zijn heupen en onthulde een smal lijntje donker haar dat vanaf zijn navel onder zijn broekband verdween.

Zijn buik was geribbeld. Perfect. Heel aanraakbaar. Niet het soort buik dat ik verwachtte bij een jongen van zeventien – zo oud vermoedde ik dat hij was – maar mij hoorde je niet klagen. Ook hoorde je me niet praten. En ik staarde hem aan.

Uiteindelijk ging mijn blik weer noordwaarts, en ik zag dat hij dichte, donkere wimpers had die als waaiers zijn hoge jukbeenderen raakten en de kleur van zijn ogen verborgen terwijl hij naar me omlaag keek. Ik moest weten wat voor kleur ogen hij had.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Volle, kusbare lippen, waarvan de mondhoeken geërgerd omlaag wezen.

Zijn stem was donker en krachtig. Het soort stem dat gewend is dat mensen ernaar luisteren en zonder vragen te stellen gehoorzamen. Zijn wimpers gingen omhoog en onthulden ogen zo groen en stralend dat ze haast niet echt leken. Ze hadden een intense smaragdgroene kleur, die een schril contrast vormde met zijn gebruinde huid.

‘Hallo?’ zei hij nog eens, en met één hand tegen de deurpost boog hij zich naar voren. ‘Kun je ook praten?’

Ik zoog scherp mijn adem naar binnen en zette een stap achteruit. Een golf van gêne deed me het vuur naar de wangen stijgen.

De jongen bracht een arm omhoog en streek een lok golvend haar van zijn voorhoofd. Hij keek even over mijn schouder en toen weer naar mij. ‘Eenmaal...’

Tegen de tijd dat ik mijn stem had teruggevonden, bestierf ik het bijna. ‘Ik... Ik vroeg me af of jij weet waar ik de dichtstbijzijnde supermarkt kan vinden. Ik heet Katy. Ik ben hiernaast komen wonen.’ Ik gebaarde naar ons huis, hakkelend als een malle. ‘Twee dagen geleden...’

‘Weet ik.’

Ooo-ké. ‘Nou, ik hoopte dat iemand me kon vertellen hoe ik het snelst bij de supermarkt kan komen, en misschien bij een winkel waar ze planten verkopen.’

‘Planten?’

Om de een of andere reden klonk het niet alsof hij me een vraag stelde, maar toch haastte ik me om antwoord te geven. ‘Ja, weet je, we hebben een bloembed aan de voor...’

Hij zei niets, maar hield alleen misprijzend zijn hoofd schuin. ‘Oké.’

Mijn opgelaten gevoel verdween en maakte plaats voor groeiende kwaadheid. ‘Tja, snap je, ik moet planten gaan kopen...’

‘Voor het bloembed. Dat snap ik.’ Hij leunde met zijn heup tegen de deurpost en sloeg zijn armen over elkaar. Er glinsterde iets in zijn groene ogen. Geen woede, maar iets anders.

Ik haalde diep adem. Als deze gast me nog een keer afkapte... Mijn stem kreeg de toon die mijn moeder vroeger

altijd aansloeg als ik als kind met scherpe voorwerpen speelde. ‘Ik zou graag willen weten waar ik boodschappen kan doen en planten kan kopen.’

‘Je bent je er toch wel van bewust dat er in deze stad maar één verkeerslicht is, hè?’ Hij trok allebei zijn wenkbrauwen op tot aan zijn haargrens, alsof hij zich afvroeg hoe ik zo dom kon zijn, en op dat moment besepte ik wat die sprankeling in zijn ogen was: met een gezonde dosis neerbuigendheid lachte hij me uit.

Heel even kon ik hem alleen maar aanstaren. Hij was waarschijnlijk het lekkerste stuk dat ik ooit van mijn leven had gezien, en hij was een eikel. Stel je voor. ‘Weet je, ik kwam alleen maar even de weg vragen. Maar dit is duidelijk een verkeerd moment.’

Zijn ene mondhoek ging omhoog. ‘Voor jou is elk moment een verkeerd moment om bij me aan te kloppen, kleine meid.’

‘Kleine meid?’ bouwde ik hem met grote ogen na.

Weer ging er een donkere wenkbrauw spottend omhoog. Ik begon een hekel aan die wenkbrauw te krijgen.

‘Ik ben geen kleine meid. Ik ben zeventien.’

‘O ja?’ Hij knipperde met zijn ogen. ‘Je ziet eruit als twaalf. Nee. Misschien dertien, maar mijn zus heeft een pop die me aan jou doet denken: een en al grote, lege ogen.’

Deed ik hem aan een pop denken? Een pop met lege ogen? In mijn borstkas begon iets te gloeien, wat zich uitbreidde naar mijn keel. ‘Nou, jeetje zeg. Sorry dat ik je lastigviel. Ik zal niet meer bij je aankloppen, neem dat maar van me aan.’ Ik wilde me omdraaien en weglopen voordat ik zou toegeven aan de sterke neiging om hem met mijn vuisten op zijn gezicht te timmeren. Of in huilen uit te barsten.

‘Hé,’ riep hij me na.

Op de onderste tree van het verandatrapje bleef ik staan, maar ik weigerde me om te draaien en hem te laten zien hoe van slag ik was. ‘Wat is er?’

‘Je gaat naar Route 2 en slaat dan de US 220 North op, niet South. Dan kom je in Petersburg.’ Geïrriteerd liet hij zijn adem ontsnappen, alsof hij me een enorme gunst bewees. ‘In het centrum vind je de Foodland. Je kunt het niet missen. Nou ja, jij misschien wel. Ernaast is geloof ik een ijzerhandel. Daar moeten ze wel iets hebben wat je in de grond kunt zetten.’

‘Bedankt,’ mompelde ik, en binnensmonds voegde ik eraan toe: ‘Eikel.’

Hij liet een diepe, keelachtige lach horen. ‘Dat is niet erg damesachtig, Kittycat.’

Met een ruk draaide ik me om. ‘Noem me nooit meer zo,’ beet ik hem toe.

‘Het is beter dan iemand eikel noemen, toch?’ Hij kwam de deur uit. ‘Dit was een stimulerend bezoekje. Ik zal er de eerstkomende tijd erg van nagenieten.’

Oké. Zo was het genoeg. ‘Weet je, je hebt gelijk. Heel verkeerd van me om je een eikel te noemen. Want “eikel” is voor jou nog veel te zacht uitgedrukt,’ zei ik met een suikerzoet glimlachje. ‘Je bent een hork van de bovenste plank.’

‘Een hork?’ zei hij me na. ‘Wat charmant.’

Ik stak mijn middelvinger naar hem op.

Hij lachte weer en boog zijn hoofd. Een warreling van krullen viel naar voren; bijna onttrokken ze die felgroene ogen aan het zicht. ‘Heel beschaafd, hoor, Kitten. Ik weet zeker dat je een heleboel interessante namen en gebaren voor me hebt, maar ik heb geen interesse.’

Ik kon nog een heleboel meer zeggen en doen, maar besloot mijn waardigheid te behouden, draaide me om en beende terug naar mijn huis zonder hem het plezier te gunnen om te zien hoe pisnijdig ik was. Vroeger was ik confrontaties altijd uit de weg gegaan, maar deze gast wist als geen ander op mijn bitch-knop te drukken. Bij mijn auto aangekomen rukte ik het portier open.

‘Zie je later, Kitten!’ riep hij terwijl hij lachend de voordeur dichtsloeg.

Tranen van woede en een opgelaten gevoel brandden in mijn ogen. Ik stak de sleutel in het contact en zette de auto in z’n achteruit. Mijn moeder had gezegd dat ik een poging moest wagen. Maar dit kreeg je er nou van.

Zij zijn anders dan wij

Wanneer Katy uit het zonnige Florida naar het grauwe West Virginia moet verhuizen, is ze verre van enthousiast. In het kleine dorp heeft ze niet eens internet, wat voor deze die-hard boekenblogger dramatisch is. Ze besluit bij haar burens aan te bellen en leert de adembenemende, maar zeer onvriendelijke Daemon Black kennen. Wat Katy echter niet weet, is dat deze jongen, die ze vanaf dit moment volledig probeert te mijden, haar lot een totaal andere wending zal geven.

WERELDWIJD MEER DAN EEN MILJOEN EXEMPLAREN VERKOCHT!

De *Lux*-serie is Jennifer L. Armentrouts meest succesvolle serie ooit. In vijf delen neemt ze je mee naar een andere wereld, gewoon in een gat in West Virginia waar normaal gesproken niets gebeurt.

'Obsidian is geweldig!' – ReviewsandRoses.nl

'Obsidian is een absolute aanrader! Jennifer L. Armentrout weet echt hoe je verslavend leesmateriaal moet schrijven!'

– KwanteinWonderland.com

Jennifer L. Armentrout is in Nederland vooral bekend als schrijfster van new adult en young adult-romans, zoals de *Wacht op mij*-serie. Deze fantasyserie is iets totaal anders, en toch zullen fans haar stijl en vooral haar humor herkennen.

Z&K

ISBN 978 94 0191 370 6 NUR 285

www.zomerenkeuning.nl